

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj) a soudců Ludvíka Davida a Jiřího Zemánka ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky **Kiwi.com s. r. o.**, se sídlem Lazaretní 925/9, Brno, zastoupené JUDr. Petrem Břízou, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 11. 2021, č. j. 4 Cmo 165/2021-671, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 9. 2021, č. j. 17 Nc 1/2021-291, za účasti **Vrchního soudu v Olomouci** a **Krajského soudu v Brně**, jako účastníků řízení, a společnosti **RYANAIR DAC**, se sídlem Airside Business Park, Swords, Co. Dublin, Irsko, zastoupené Mgr. Zdeňkem Beránkem, advokátem se sídlem Karlovo nám. 671/24, Praha 1, jako vedlejší účastnice řízení,

t a k t o :

- I. **Usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 11. 2021, č. j. 4 Cmo 165/2021-671, a usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 8. 9. 2021, č. j. 17 Nc 1/2021-291, bylo porušeno právo stěžovatelky na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na spravedlivý proces zaručené čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.**
- II. **Tato rozhodnutí se proto ruší.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh předchozího řízení

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví označených usnesení Vrchního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Brně, neboť má za to, že jimi byla porušena její základní práva zaručená čl. 11 odst. 1, čl. 26 odst. 1 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).
2. Jak vyplynulo z ústavní stížnosti a přiložených listin, shora rubrikovaným usnesením Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) připustil změnu návrhu ve smyslu podání vedlejší účastnice řízení ze dne 3. 9. 2021 (výrok I.). Krajský soud dále zamítl návrh na nařízení předběžného opatření, kterým by stěžovatelce byla uložena povinnost zdržet se poskytování osobám, kterým prostřednictvím webu kiwi.com zprostředkovává uzavření smlouvy o letecké přepravě s vedlejší účastnicí řízení, následující informace: *„Některé letecké společnosti vám za odbavení na letišti mohou účtovat poplatek. Budete se tak pravděpodobně muset odbavit na letišti a zaplatit poplatek, který si letecká společnost může účtovat.“* (výrok II.). Krajský soud dále nařídil předběžné opatření, kterým stěžovatelce uložil povinnost zdržet se předávání vedlejší účastnicí osobních údajů osob, kterým prostřednictvím webu kiwi.com zprostředkovala uzavření smlouvy o letecké přepravě s vedlejší účastnicí, o e-mailové adrese, bydlišti a platební kartě ve znění, ve kterém tyto osoby své osobní údaje stěžovatelce neposkytly (výrok III.) a zamítl návrh na nařízení předběžného opatření, kterým by stěžovatelce byla uložena

povinnost odstranit závadný stav opravou osobních údajů osob, kterým prostřednictvím webu kiwi.com zprostředkovala uzavření smlouvy o letecké přepravě s vedlejší účastnicí, o e-mailové adrese a o platební kartě, které vedlejší účastnici předala ve znění, ve kterém tyto osoby své osobní údaje stěžovatelce neposkytly (výrok IV.).

3. K odvolání stěžovatelky i vedlejší účastnice řízení ve věci rozhodoval Vrchní soud v Olomouci (dále jen „vrchní soud“), který ústavní stížností napadeným usnesením rozhodnutí krajského soudu v rozsahu odvoláním napadených výroků II., III. a IV. potvrdil.

II. Argumentace stěžovatelky

4. Stěžovatelka s těmito závěry obecných soudů nesouhlasí a napadá je ústavní stížností, v níž předně navrhuje odklad vykonatelnosti napadených rozhodnutí, neboť má za to, že *„výkon usnesení, jež bylo potvrzeno rozhodnutím odvolacího soudu, znamená pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká při odložení vykonatelnosti může vzniknout vedlejší účastnici.“*

5. Stěžovatelka dále předkládá argumentaci, kterou v podstatných rysech uplatnila již v předchozím řízení, tudíž uvádí, že předběžné opatření vůbec nemělo být vydáno, jelikož pro to nebyly splněny procesní podmínky. V tomto ohledu upřesňuje, že krajský soud měl k návrhu vedlejší účastnice přistupovat jako k novému návrhu, tj. neměl připustit změnu původního návrhu postupem podle ustanovení § 95 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Pokud by soud správně posoudil návrh jako nový, pak měla vedlejší účastnice složit jistotu podle ustanovení § 75b o. s. ř. a uhradit soudní poplatek podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, což však neučinila.

6. Stěžovatelka rovněž namítá, že v nyní posuzované věci nejsou splněny podmínky pro nařízení předběžného opatření a není zde dána potřeba zatímní úpravy poměrů účastníků, přičemž zdůrazňuje, že vedlejší účastnice se návrhem pokouší změnit dlouhodobý stav, který trvá již více než devět let. Nesouhlasí s tím, že by důvodem zatímní úpravy poměrů mělo být vypuknutí pandemie onemocnění COVID-19. Má rovněž za to, že se obecné soudy dostatečně nezabývaly potřebou zatímní úpravy poměrů a tuto potřebu náležitě neodůvodnily. Uvádí, že výrok III. usnesení krajského soudu jí znemožňuje poskytovat služby a vykonávat podnikatelskou činnost a představuje tak přímý zásah do ústavně zaručeného práva na podnikání, když tento zásah nepovažuje za přiměřený a dostatečně odůvodněný. S odkazem na znalecký posudek uvádí, že škody způsobené ústavní stížností napadenými rozhodnutími se pohybují v relaci stovek miliónů korun.

7. Stěžovatelka je dále toho názoru, že obecné soudy dospěly k nesprávným skutkovým zjištěním a na základě těchto nesprávných skutkových zjištění založily své závěry pro nařízení předběžného opatření. Nesprávná skutková zjištění spočívají zejména v tom, že není pravda, že stěžovatelka poskytuje vedlejšímu účastníkovi nepřesné údaje zákazníků či že postup stěžovatelky odporuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „GDPR“). Upřesňuje, že vedlejší účastnici předává kontaktní emailovou adresu a platební údaje na základě zmocnění cestujících, kteří se rozhodli zakoupit letenku prostřednictvím stěžovatelky, přičemž tyto údaje nejsou nijak zkreslené ani nepřesné a jsou vytvořeny a předány z instrukce konečných zákazníků. Obecné soudy dále dospěly k nesprávným skutkovým zjištěním, když uzavřely, že stěžovatelka poskytuje službu zákaznické podpory pouze zákazníkům s placeným tarifem či balíčkem služeb a z tohoto závěru nesprávně dovodily neplnění závazků vyplývajících z právních předpisů.

8. Stěžovatelka v závěru svého podání uvádí, že „*obecné soudy vykládaly právo EU pouze na základě vlastního výkladu, aniž by jim bylo známo stanovisko Soudního dvora EU, který je jedinou rozhodující autoritou pro výklad práva EU.*“ Zdůrazňuje, že se obecné soudy měly v daném případě obrátit na Soudní dvůr EU s předběžnou otázkou, což dokládá odkazem na recentní relevantní judikaturu tohoto soudního orgánu.

III. Vyjádření účastníků řízení a vedlejší účastnice řízení, replika stěžovatelky

9. Ústavní soud vyžádal spis a vyjádření vrchního soudu, krajského soudu i vedlejší účastnice řízení.

10. Krajský soud označil ústavní stížnost za nedůvodnou. V odkazu na ústavní stížností napadené rozhodnutí zdůraznil, že řádně odůvodnil, proč zásah do základních práv stěžovatelky vyvolaný předběžným opatřením považoval za přiměřený. Dále uvedl, že nerozhodoval o totožném nároku, jak uvádí stěžovatelka, přičemž nynější rozhodnutí odlišil od svého předchozího rozhodnutí o předběžném opatření (srov. usnesení ze dne 5. 1. 2021, č. j. 17 Nc 1/2021-25, ve spojení s usnesením vrchního soudu ze dne 17. 3. 2021, č. j. 4 Cmo 38(2021-177), jež bylo zrušeno Ústavním soudem (srov. nález sp. zn. II. ÚS 1440/21 ze dne 23. 8. 2021; veškerá judikatura Ústavního soudu je dostupná též na <https://nalus.usoud.cz>). Krajský soud rovněž zopakoval, proč připustil změnu návrhu na nařízení předběžného opatření a závěrem se odmítavě vyjádřil ke stěžovatelkou navrhovanému odkladu vykonatelnosti ústavní stížností napadeného rozhodnutí.

11. Vrchní soud ve shodě s krajským soudem popřel, že by napadenými rozhodnutími byla uložena totožná povinnost jako předchozími rozhodnutími, jež byla zrušena shora citovaným nálezem zdejšího soudu. Ohradil se též proti tvrzení stěžovatelky, že by krajský soud v této věci nepožadoval složení jistoty. Vrchní soud ve vztahu k dalším námitkám odkázal na obsah (svého) stěžovaného rozhodnutí (srov. body 35, 36 a 38).

12. Taktéž vedlejší účastnice řízení vyjádřila názor, že „*pro opakovanou ingerenci Ústavního soudu v této věci nejsou dány zákonné důvody, a to zejména pro podstatnou změnu stavu řízení oproti stavu před vydáním nálezu ze dne 23. 8. 2021.*“ Upřesnila, že její návrh na předběžné opatření byl v podstatné části zamítnut, z čehož dovozuje, že obecné soudy v napadených rozhodnutích respektovaly pokyny Ústavního soudu vyplývající ze shora citovaného nálezu. Vedlejší účastnice se v reakci na argumentaci stěžovatelky vyjádřila rovněž k obchodní realitě jejich vztahů se stěžovatelkou, byť tuto část stížnostní argumentace označila za irelevantní. Vedlejší účastnice se dále vyjádřila k procesním podmínkám vydání předběžného opatření, přičemž se ztotožnila se závěrem obecných soudů, že změna návrhu může být připuštěna rovněž v případě nařízení předběžného opatření, resp. přisvědčila, že její návrh nebylo možné považovat za návrh nový. Následně vyjádřila přesvědčení, že v daném případě byla dána potřeba zatímní úpravy poměrů účastníků a vymezila se vůči názoru stěžovatelky, že obecné soudy nedostatečně odůvodnily, v čem spatřují protiprávnost jednání stěžovatelky. Vedlejší účastnice se vyjádřila rovněž k požadavku přiměřenosti nařízeného předběžného opatření, když mj. odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu (srov. rozsudek ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2793/2020) týkající se vztahu mezi úpravou nekalé soutěže a právem podnikat. V závěru svého vyjádření vedlejší účastnice rozporuje názor stěžovatelky, dle něhož obecné soudy pochybily tím, že se v daném řízení neobrátily na Soudní dvůr s předběžnou otázkou. V tomto ohledu zejména stěžovatelce vytýká, že nespécifikuje, jaká otázka práva EU měla být v daném řízení nejasná. Vedlejší účastnice shrnuje, že obecné soudy při nařízení předběžného opatření nezasáhly do základních práv stěžovatelky, jež – dle názoru vedlejší účastnice – pouze opakuje námitky, které již uplatnila v průběhu předchozího řízení.

13. Stěžovatelka v replice uvedla, že obecné soudy dostatečně neřešily jeden z klíčových aspektů jejího podnikatelského modelu. Vyjádřila přesvědčení, že si obecné soudy nadále neuvědomují zásadní a pro stěžovatelku nepříznivý dopad nařízeného předběžného opatření, které jí znemožňuje výkon podnikatelské činnosti. Zopakovala, že procesním postupem obecných soudů (připuštěním změny návrhu) byly flagrantním způsobem porušeny zásady spravedlivého procesu. Stěžovatelka rovněž zdůraznila, že obecné soudy neprokázaly či neodůvodnily potřebu zatímní úpravy poměrů účastníků řízení, přičemž se vymezila zejména vůči argumentu, že její postup (předávání osobních údajů o cestujících) odporuje GDPR. V tomto ohledu uvedla, „*že je ve smluvním vztahu nikoliv s vedlejší účastnicí řízení, ale se svými zákazníky. Je tedy na jejich svobodné vůli, co si mezi sebou ujednají. A to včetně údajů, které zákazník chce, aby stěžovatelka předala dopravcům [...] Právě poskytování osobních údajů cestujících vedlejší účastníci proti vůli cestujících (kteří své údaje záměrně poskytují pouze stěžovatelce a instruuji ji, aby leteckým dopravcům předávala takové údaje, na kterých se se stěžovatelkou dohodli) by přitom vedlo k porušení nařízení GDPR.*“ Stěžovatelka závěrem opětovně vyjádřila přesvědčení, že rozhodnutí obecných soudů porušují její ústavně zaručená práva, a proto musí být zrušena.

IV. Splnění podmínek řízení

14. Ústavní soud předně posuzoval splnění procesních podmínek řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je právně zastoupena advokátem podle § 29 až § 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu *a contrario*; srov. dále).

V. Vlastní posouzení věci Ústavním soudem

15. Po prostudování ústavní stížnosti, vyžádaného spisu, zaslaných vyjádření a repliky stěžovatelky dospěl Ústavní soud k závěru, že ústavní stížnost je důvodná. Ústavní soud se přitom zaměřil na otázku odvolacího přezkumu rozhodnutí o připuštění změny návrhu (výrok I. usnesení krajského soudu) a s tím související poučovací povinnosti o možnosti podání odvolání proti takovému rozhodnutí.

16. Ústavní soud stručně uvádí, že jedním ze základních pojmových znaků ústavní stížnosti jakožto prostředku ochrany ústavně zaručených základních práv je její subsidiarita. Ústavní stížnost lze zpravidla podat pouze tehdy, vyčerpá-li návrhovač ještě před jejím podáním všechny prostředky, které mu zákon k ochraně práva poskytuje (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu). To se ovšem v posuzované věci striktně vzato nestalo.

17. Jak totiž vyplývá z rekapitulace předchozího řízení, krajský soud připustil změnu návrhu na nařízení předběžného opatření (výrok I.) a současně stěžovatelku poučil, že proti tomuto výroku není odvolání přípustné, což odůvodnil odkazem na ustanovení § 202 odst. 1 písm. d) o. s. ř. Stěžovatelka následně napadla rozhodnutí krajského soudu toliko co do výroku III., přičemž ovšem ve svém odvolání namítla, „*že soud prvního stupně připustil změnu původního petitu návrhu na vydání předběžného opatření v rozporu s občanským soudním řádem*“ (srov. usnesení vrchního soudu, bod 7; spis, č. I. 471).

18. Vrchní soud následně vycházel ze stejných úvah, když zopakoval, že účastnice řízení odvoláním nenapadly výrok I. (vedlejší účastnice řízení napadla toliko výroky II. a IV.), přičemž obdobně jako krajský soud zdůraznil, že odvolání proti tomuto výroku ani není možné. K námitkám stěžovatelky, jež se týkaly připuštění změny návrhu na nařízení předběžného opatření, pak poznamenal (srov. usnesení vrchního soudu, bod 30), že „*pokud odpůrkyně v rámci svého odvolání uvádí, že soud prvního stupně neměl připustit změnu návrhu na vydání*

předběžného opatření, neboť se fakticky jednalo o nový návrh bez nově složené jistoty k zajištění náhrady škody nebo jiné újmy, která by vznikla předběžným opatřením, odvolací soud se těmito námitkami nezabýval, neboť rozhodnutí soudu prvního stupně v té části, kterou byla připuštěna změna návrhu na nařízení předběžného opatření, již nabylo právní moci.“

19. Obecné soudy zde však pochybily, neboť nerespektovaly závěr plynoucí ze stanoviska pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 43/16 ze dne 15. 11. 2016 (ST 43/83 SbNU 933; 394/2016 Sb.), z něhož vyplývá, že je úkolem odvolacího soudu, aby v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí ve věci samé v plném rozsahu přezkoumal také rozhodnutí o nepřipuštění změny žaloby (srov. bod 17 stanoviska).

20. Ústavní soud by přitom považoval za značně formalistické, pokud by tento závěr neměl být aplikován rovněž ve vztahu k rozhodnutím o předběžném opatření, a to s odůvodněním, že se nejedná o rozhodnutí ve věci samé. Ústavní soud má tedy za to, že právní závěr plynoucí z citovaného stanoviska je plně použitelný rovněž v rámci řízení o vydání předběžného opatření.

21. Převedeno na okolnosti nyní posuzovaného případu to znamená, že konkluze krajského a vrchního soudu by mohly být správné jedině tehdy, bylo-li by o ne/připuštění změny návrhu na nařízení předběžného opatření rozhodováno samostatným procesním usnesením. V nyní posuzovaném případě však byla procesní situace zcela jiná, neboť – jak již vyplývá z provedené rekapitulace – o změně návrhu bylo rozhodováno až v rámci rozhodnutí o předběžném opatření. Ústavní soud v tomto ohledu a nad rámec předchozích úvah uvádí, že toto řešení není "procesně šťastné", neboť i v případě předběžných opatření je žádoucí, aby byl předmět řízení postaven najisto ještě před vynesením samotného rozhodnutí, byť se tedy jedná o rozhodnutí mající toliko předběžnou povahu. Přiměřeně tak lze odkázat na závěry Nejvyššího soudu potvrzující, že jde o vadu řízení, připustí-li soud změnu žaloby ve smyslu § 95 o. s. ř. až v rozsudku, jímž o změně žalobě současně rozhodne (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. 29 Cdo 1441/2007).

22. Z předchozích odstavců vyplývá, že v této konkrétní věci, v níž stěžovatelka brojí proti rozhodnutím o nařízení předběžného opatření, bylo *ex lege* přípustné odvolání, v jehož rámci by byla v plném rozsahu přezkoumána rovněž otázka připuštění změny návrhu, kteréžto odvolání však stěžovatelka - v důsledku chybného poučení krajského soudu - nepodala.

23. Ústavní soud proto zohledňuje, že stěžovatelka – jak již bylo řečeno výše – jednala zcela v souladu s poučením, které jí poskytl v závěru ústavní stížností napadeného usnesení krajský soud. Stěžovatelka sice byla zastoupena advokátem, který měl vědět, že v dané věci mohl být nedostatek poučení zhojen odvoláním podaným v prodloužené době tří měsíců (srov. ustanovení § 204 odst. 2 o. s. ř.), z pohledu ústavního přezkumu je však nutné akcentovat judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž nelze klást k tíži stěžovatele pochybení soudu při poučení o opravném prostředku, jestliže z něj stěžovatel vyšel (srov. např. rozsudek *Gajtani proti Švýcarsku* ze dne 9. 9. 2014 č. 43730/07, body 61-77, včetně konkurenčního stanoviska soudců Lemmense, Kurise a Spana; z literatury srov. Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 663-664). Odmítnutí stěžovatelčiny stížnosti pro nepřípustnost, a to v části, jíž brojí právě proti připuštění změny návrhu na nařízení předběžného opatření, by tak znamenalo porušení jejího práva na přístup k soudu podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

24. Vzhledem k tomu, že se stěžovatelka řídila nesprávným poučením krajského soudu o nepřípustnosti odvolání, jež nebylo napraveno ani navazujícím rozhodnutím vrchního soudu, musí zde být nejprve zjednána náprava v podobě otevření možnosti odvolání k vrchnímu soudu ve vztahu k přezkumu výroku I. usnesení krajského soudu, jímž byla připuštěna změna návrhu na nařízení předběžného opatření. Připuštěním změny návrhu byl redefinován předmět řízení,

o němž bylo následně rozhodováno navazujícími výroky ústavní stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu, což ovšem znamená, že rozhodnutí o změně návrhu mělo zásadní vliv na výsledek nyní posuzovaného případu [srov. přiměřeně nálezy sp. zn. I. ÚS 1820/18 ze dne 26. 9. 2018 ve znění opravného usnesení ze dne 23. 10. 2018 (N 161/90 SbNU 607) nebo nálezy sp. zn. II. ÚS 3976/17 ze dne 24. 4. 2018 (N 81/89 SbNU 231) a zde citovanou judikaturu v bodě 18].

25. Ústavní soud připomíná, že povinnost poskytnout řádné poučení účastníkům řízení o procesních právech a povinnostech vyplývá jak z ustanovení § 5 o. s. ř., tak z čl. 36 odst. 1 Listiny a je naplněním jednoho ze základních předpokladů práva na spravedlivý proces, totiž práva na přístup k soudu (k vyšší přezkumné instanci) podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Nesprávným poučením krajský soud odňal stěžovatelce přístup k odvolacímu soudu, a porušil tak její právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a právo na spravedlivý proces zaručené čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Tento nedostatek přitom nenapravil ani vrchní soud (např. tím, že by se věcně zabýval námitkami stěžovatelky týkajícími se připuštění změny návrhu na nařízení předběžného opatření).

26. Ústavní soud přistoupil k uplatnění své kasační pravomoci přesto, že nesprávnost poučení v usnesení krajského soudu nebyla stěžovatelkou namítána, neboť při rozhodování o ústavní stížnosti je vázán pouze petitem podaného návrhu (který směřuje proti všem výrokům usnesení krajského soudu) a není omezen pouze na posouzení v ní obsažené ústavněprávní argumentace, takže jí může vyhovět i z jiných důvodů [srov. např. nálezy sp. zn. III. ÚS 232/96 ze dne 19. 12. 1996 (N 142/6 SbNU 545)].

27. Ústavní soud zdůrazňuje, vázán principem subsidiarity ústavní stížnosti a minimalizací zásahů do rozhodovací činnosti obecných soudů, že se zatím nemůže zabývat předestřenými námitkami stěžovatelky věcně.

V. Závěr

28. Ústavní soud uzavírá, že krajský i vrchní soud svými usneseními porušily základní ústavně zaručené právo stěžovatelky na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a právo na spravedlivý proces zaručené čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

29. Ústavní soud proto z výše uvedených důvodů ústavní stížnosti vyhověl podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu a podle § 82 odst. 3 písm. a) tohoto zákona usnesení krajského i vrchního soudu zrušil.

30. Úkolem krajského soudu bude rozhodnout ve věci znovu a zejména poučit stěžovatelku o možnosti podání odvolání rovněž proti výroku, jímž byla připuštěna změna návrhu na nařízení předběžného opatření. Úkolem vrchního soudu pak bude, aby v rámci případného řízení o odvolání proti rozhodnutí o nařízení předběžného opatření v plném rozsahu přezkoumal také část rozhodnutí o připuštění změny žaloby.

31. Jen pro úplnost Ústavní soud uvádí, že samostatně nerozhodoval o návrhu na odklad vykonatelnosti napadených rozhodnutí, neboť by to bylo za situace, kdy rozhodl bez zbytečného prodlení o samotné ústavní stížnosti, zjevně neúčelné.

P o u č e n í: *Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat (§ 54 odst. 2 zákona o Ústavním soudu).*

V Brně dne 7. června 2022

Vojtěch Šimíček
předseda senátu